

помощи практически в два раза превышает объем прямых государственных субсидий фермерам.

Таким образом, система господдержки агросектора развитых стран базируется на: дотациях, компенсациях и материально-техническом обеспечении; льготном кредитовании СХТ; лизинге сельхозтехники и племенных животных с использованием бюджетных средств; государственных закупках СХП; поддержке страхования урожая сельскохозяйственных культур; льготах по налогам; реструктуризации задолженности СХТ перед бюджетом; финансировании инвестиционной деятельности; поддержке аграрной науки. При этом в европейских странах (Франция, Германия, Голландия, Дания) меры государственного воздействия делятся на две группы: прямое воздействие государства на развитие с/х, включающее принятие директивных, административных и плановых мер по регулированию данной отрасли; косвенное воздействие – ценовые, кредитно-финансовые, налоговые и инвестиционные механизмы.

Список использованных источников

1. Скорик, М.О. Державна підтримка сільського господарства на постіндустріальному етапі розвитку: досвід західних країн [Текст] / М.О.Скорик // Проблеми гуманізації навчання та виховання у вищому навчальному закладі освіти. – Ірпінь, 2012. – Ч. 4. – С. 52-59.

2. Коломієць, Т.А. Державна підтримка агропродовольчого комплексу як запорука продовольчій безпеці: зарубіжний досвід і Україна [Текст] / Т.А.Коломієць // Реформування податкової системи України відповідно до європейських стандартів. – Ірпінь, 2012. – С. 159–161.

3. Кредитування сільського господарства і сільськогосподарських корпорацій [Електронний ресурс] // Офіційний веб-портал Національного банку України – Режим доступу: <http://www.bank.gov.ua> (дата звернення 20.11.2014). — Назва з екрана.

УДК 336.71

Руцишин Надія

к.е.н., доцент

Львівська комерційна академія

м. Львів

КРЕДИТНО-ІНВЕСТИЦІЙНА ПОЛІТИКА БАНКУ ТА ЇЇ ОСОБЛИВОСТІ

Анотація

Висвітлено суть, значення кредитно-інвестиційної політики банку. Наведено основні етапи розробки кредитно-інвестиційної політики банківської установи. Окреслено основні завдання кредитно-інвестиційної політики банку.

Ключові слова: *кредитно-інвестиційна політика, кредитного-інвестиційна діяльність банку.*

Постійне забезпечення оптимального рівня кредитного-інвестиційної діяльності з одночасним досягненням планового рівня прибутку в умовах нестабільності зовнішнього середовища вимагає запровадження в банках науково обґрунтованої кредитно-інвестиційної політики, яка базується на достовірності та репрезентативності даних аналізу поточної ситуації та шляхів її розвитку в майбутньому, можливості банку оперативно реагувати на зміну різноманітних факторів. З метою забезпечення ефективної кредитно-інвестиційної діяльності банки розробляють власну внутрішню кредитно-інвестиційну політику та впроваджують практичні механізми її реалізації.

Кредитно-інвестиційна політика є основою організації процесу банківського кредитування та інвестування відповідно до загальної ринкової стратегії діяльності банку. Вона повинна чітко визначити цілі кредитування та інвестування, правила їх реалізації, а також відповідне документальне та методичне оформлення.

Кредитно-інвестиційна політика як основа процесу управління кредитами та інвестиціями визначає пріоритети в процесі інвестування та розвитку кредитних відносин, з одного боку і функціонування кредитно-інвестиційного механізму – з другого. За допомогою кредитно-інвестиційної політики створюються необхідні загальні передумови ефективної праці персоналу банку і прийняття раціональних рішень, знижується ймовірність помилок, передбачається створення відповідної організаційної структури й розподілу обов'язків між персоналом банку.

Правильна організація процесу банківського кредитування та інвестування, розробка ефективної та гнучкої системи управління кредитними та інвестиційними операціями – основа фінансової та ринкової стабільності банків з урахуванням визначального місця, що посідають кредитні та інвестиційні операції у портфелі банківських активів.

Розробка кредитно-інвестиційної політики банку здійснюється за наступними етапами:

1. Аналіз кредитно-інвестиційної діяльності банку в попередньому періоді, який має на меті визначення динаміки обсягу, складу та рівня ефективності цієї діяльності.

2. Дослідження факторів зовнішнього кредитно-інвестиційного середовища та прогнозування розвитку діяльності банку, що дозволяє визначити вплив форм державного регулювання економічного стану країни тощо.

3. Оцінка внутрішнього ресурсного потенціалу банку та можливість його розвитку, а саме: розмір статутного капіталу банку та можливість його нарощення; рівень прогресивності інноваційних технологій у галузі кредитно-інвестиційного менеджменту; ефективність діючої структури та методів управління кредитно-інвестиційної діяльності.

4. Формування системи стратегічних цілей кредитно-інвестиційної політики, які повинні бути узгоджені зі стратегічними цілями банку, мати альтернативний характер та визначати основні напрями стратегії у галузі кредитування та інвестування.

5. Обґрунтування типу кредитно-інвестиційної політики банку. Критерієм такого обґрунтування виступає рівень ризику цих операцій, які будуть здійснювались у процесі кредитування та інвестування. Зі загальної сукупності виокремлюють три типи кредитно-інвестиційної політики: консервативний тип кредитно-інвестиційної політики банку спрямований на одержання стабільних доходів з мінімальним кредитно-інвестиційним ризиком; помірний тип кредитної політики банку орієнтується на середній рівень прибутковості і кредитно-інвестиційного ризику; агресивний тип кредитно-інвестиційного політики банку націлений на максимізацію прибутку, незважаючи на високий рівень кредитно-інвестиційного ризику.

6. Розробка основних параметрів організації кредитно-інвестиційного процесу та визначення ступеня відповідальності кредитно-інвестиційних менеджерів різного рівня (визначення алгоритмів дій щодо прийняття відповідних управлінських рішень за кредитами та інвестиціями, що стосується встановлення конкретних вимог).

7. Формування механізму контролю за здійсненням кредитно-інвестиційної політики банку, має на меті розробку системи заходів щодо її реалізації в певному періоді.

8. Загальна оцінка розробленої кредитно-інвестиційної політики банку включає: внутрішню збалансованість цільових показників за окремими напрямками кредитно-інвестиційної політики банку; допустимість рівня ризиків, економічний ефект, пов'язаний із реалізацією кредитно-інвестиційної політики тощо [2, с. 293-294].

Кредитно-інвестиційна політика розглядається як документально зафіксоване зведення правил, що регламентують процес інвестування і спрямовані на досягнення стратегічних цілей банку. Вона повинна впливати із загальної ділової політики банку та взаємо ув'язуватися із депозитною, кадровою політикою; визначається пріоритетами у виборі клієнтів, інвестиційних та кредитних інструментів; нормами і правилами, що регулюють практичну діяльність банківського персоналу, який реалізує ці пріоритети.

Важливими завданнями кредитно-інвестиційної політики банку є:

- 1) забезпечення високоприбуткового розміщення коштів банку;
- 2) постійний контроль над структурою кредитно-інвестиційного портфеля і його якісним складом;
- 3) мінімізація і диверсифікованість кредитних та інвестиційних ризиків [1, 3].

Під впливом зовнішніх і внутрішніх чинників формується структура кредитно-інвестиційної політики банку. До основних елементів даної структури відносять:

- стратегія банку щодо основних напрямів кредитно-інвестиційного процесу, яка передбачає певні пріоритети, принципи та цілі банківської установи на ринку кредитів та ринку інвестицій;
- тактика банку в процесі організації кредитно-інвестиційної діяльності;
- контроль та моніторинг щодо здійснення обраної стратегії і тактики [5].

Отже, кредитно-інвестиційна політика є основою стратегії мінімізації

ризиків та збільшення прибутковості діяльності банку. Беручи до уваги всю сукупність ризиків, які впливають на ефективність діяльності та ставлення керівництва до ризику, кожен банк визначає власну кредитно-інвестиційну політику.

Список використаних джерел

1. Воробйова, О. Концептуальні засади регіональної кредитно-інвестиційної політики банків України / О. Воробйова // Світ фінансів. – 2010. – № 3. – С. 49-59. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://khg.kname.edu.ua/index.php/khg/article/download/3775/3754>.
 2. Вовчак, О.Д. Кредит і банківська справа [Текст] : підручник / О. Д Вовчак., Н. М. Руцишин, Т. Я. Андрейків. – К. : Знання, 2008. – 670 с.
 3. Любар, О. О. Кредитна політика банків: види та моделі / О. О. Любар // Вісник університету банківської справи Національного банку України. – 2010. – № 3(9). – С. 183–185.
 4. Ляхова, О. О. Кредитно-інвестиційний портфель банків та його вплив на проектне фінансування в Україні [Текст] / О. О. Ляхова, Т. П. Шокало // Вісник КЕФ КНЕУ імені В. Гетьмана. – 2011. – №2 – С. 179-190.
- Тищенко, А. Ю. Моніторинг у формуванні інвестиційної політики [Електронний ресурс] / А. Ю. Тищенко. – Режим доступу : archive.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/vsunu/2010_11 (дата звернення 16.11.2014). — Назва з екрана.

УДК. 654.173

Сокульський Владислав
старший викладач
Львівська комерційна академія
м. Львів

НЕОБХІДНІСТЬ РОЗВИТКУ БЕЗГОТІВКОВИХ РОЗРАХУНКІВ У СФЕРІ В2С

Анотація

Подано аргументи щодо необхідності скорочення готівкового обігу в Україні, охарактеризовано сучасні можливості розрахунків за допомогою платіжних карток в Україні у сфері електронної торгівлі, названо основні чинники збільшення можливостей використання електронних грошей.

Ключові слова: безготівкові розрахунки, платіжні картки, електронні гроші.

Поширення безготівкових розрахунків у сфері В2С здане позитивно впливати на національні економіки. Так дослідження Moody's Analytics показало, що розвиток системи масових електронних платежів сприяє росту ВВП [1, с. 9], зокрема, збільшення обсягу розрахунків за допомогою платіжних карток на 1%